

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1—3 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag var:

Anden behandling af forslag til lov om forlængelse af den midlertidige værnepligtslovgivning.

(Første behandling findes i tidenden sp. 201).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling undet eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Derpå fulgte:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 84 af 31. marts 1937 om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3611; fremsættelsen findes i tidenden sp. 190).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Dose: I dette høje ting behandlede vi sidste år også et forslag om forlængelse af udligningsloven, idet voldgiftsretten ikke var trådt i funktion. Det er givet, at dette lovforslag har en vis relation til spørgsmålet om indlemmelse, selvom det intet direkte har at gøre med selve det indlemmelsesforslag, som ligger i ministeriet, hvis overvejselsers resultat vi alle venter på.

Jeg takker på min gruppes vegne den højtærede minister for hans bemærkninger til lovforslaget, både de trykte og de mundt-

ligt her i tinget fremsatte. Der er ingen tvivl hos mig om det rigtige i, som sagen stiller sig, at forlænge den gældende lov, så meget mindre som de tre kommuner, den berører, sammen med voldgiftsretten er enige i ønsket om udsættelse for et år til. Det må dog være alvor denne gang med, at det er sidste gang, sagen udsættes, og det forekommer mig, at det i det år, der er gået, har været en lille smule mærkeligt med alvoren. Københavns kommune krævede, som det er dens ret, og som den har gjort tidligere, at voldgiftsretten skulle udtale sig, og i januar måned 1949 bad voldgiftsretten om at få at vide, hvilke krav der stilledes. Københavns kommune afleverede sit indlæg, såvidt jeg ved, i maj måned, men først i oktober, efter fire-fem måneders betænkning, kom svaret på dette indlæg fra Frederiksberg og Gentofte kommuner, og dermed var det givet, at man ikke kunne nå at blive færdig inden den i loven angivne frist. Der må have været særlige grunde til, at man ventede så længe med at svare. Jeg håber ikke, at de samme grunde skal gøre sig gældende i det år, vi er inde i, og for hvilken loven nu foreslås forlænget.

Til forståelse af problemet, set fra Københavns kommunes side må jeg indrømme, vil jeg anføre nogle af de betragtninger, som overborgmester H. P. Sørensen så sent som i går aftes fremsatte offentligt under budgetdebatten. Det drejer sig først og fremmest om forskellen mellem den erhvervsskatteordning, som tidligere var gældende mellem de tre kommuner, og den udligningslov, der efter års arbejde i kommissionen blev vedtaget. Erhvervsskatteordningen blev ophævet, og med basis i udgiftstal, som det er overordentlig svært at finde ud af, fastsattes en udligningsskat beregnet efter et indviklet system, som kun ganske få personer er fortrolige med. Men det er givet, at resultatet — nemlig de årlige udsættelser af kendelsen — måtte vække utilfredshed i Københavns kommunes ledelse, hvor man har anslået det beløb, som Gentofte og Frederiksberg skal betale mere, til ca. 12 mill. kr. om året. Det er om dette primære krav, slaget skal stå i voldgiftsretten, og så kommer spørgsmålet, som overborgmesteren har fremført: Hvad ville København have fået netto som erhvervsskat fra Frederiksberg og Gentofte, hvis erhvervsbeskatningen ikke var blevet ophævet?

Udligningen var, som jeg sagde før, resultatet af et flerårigt kommissions- og udvalgsarbejde, der var foranlediget af Københavns ønske om indlemmelse af Frede-